

Hypnotiserade

På gränsen mellan Norge och Sverige hittade jag dem. De båda kropparna låg utslängda på isen på *vardera sidan* om snöskotern. Det såg ut som de blivit skjutna efter ett flyganfall, men de var *hypnotiserade* av röding.

TEXT OCH FOTO STURE MARKSTRÖM

”LIDELSEN FÖR DENNA MÄRKLIGA
SYSSELSÄTTNING FICK OSS ATT ÄNNU EN
GÅNG GE OSS AV PÅ JAKT EFTER RÖDING”

av RÖDING

En glad och positiv Håkan Söderqvist trodde till att börja med på fångst, men det var innan den bistra verkligheten hade talat.

”Det där är en märklig sysselsättning!” Påståendet kom från en sportfiskare från södra Sverige. Hans föraktfulla yttrande syftade på kikipimpling efter röding.

Sörlänningen fattade ingenting, men den som en gång legat på metertjock is och sett en stor röding i hålet förstår vad det handlar om.

Det är en gastkramande upplevelse att se de vita lysande fenkanterna svepa förbi blänket. Även om inte rödingen hugger, så är man för alltid fast. Förhoppningarna om att den ska komma tillbaka och sluka maggotkroken gör att man inte kan slita sig från hålet. Det är som en drog. Det går inte att sluta. Lidelsen för denna märkliga sysselsättning fick oss att ännu en gång ge oss av på jakt efter röding.

Vi har knappt kommit innanför dörren på Unna Allakasstugan förrän Håkan Söderqvist öppnar locket på dokumentportföljen och lastar upp en hög med pimpelspön. Håkan är pimpelexpert på äventyrsbolaget Icehotel Adventure. Han har lovat att utrusta hela sällskapet med de rätta prylarna för att fånga röding.

Magnus Carlsson och Mikael Stålnacke sätter sig vid bordet och lyssnar noggrant när Håkan föreläser om den rätta pimpektekniken.

Roger Jacobsson lyssnar från soffloket. Han är helt slut av allt slit efter alla gånger som han kört fast med skotern. Men han piggnar snabbt till när de andra börjar röra på sig.

Innan jag ens närmast mig mina kängor slamrar det till i dörren. Sedan hör jag skotrarna starta och sticka iväg längs den norska gränsen. De är på väg till ”Rödingarnas dal”, ett hemligt ställe en bit från stugan.

Eftersom jag redan missat starten så plockar jag ihop mina prylar i lugn och ro. När jag kommer ner till sjön hittar jag Håkan och Magnus i första bukten. De lutar sig bakåt och njuter av kvällssolen, samtidigt som de utan uppehåll gör lockryck med högerhanden.

I nästa vik ligger Roger och Mikael. De kör den proffsiga stilen. Med huvudena nedtryckta i hålen försöker de få syn på rödingarna. Men det hjälper inte. Den första timmen varken känner eller ser vi något.

Vi borrar hela tiden nya hål. Roger söker sig ner mot ett bäckutlopp, medan jag försöker hitta rödingarna utanför några klippållar.

Plötsligt hojtar Roger vid bäckutloppet. När jag vänder mig om så ser jag honom lyfta en sprattlande röding upp ur hålet.

”KNAPPT HAR LINAN RÄTAT PÅ SIG
FÖRRÄN JAG ÅTER HÖR ROGER SKRIKA”

Håkan hade all tänkbar specialutrustning i dokumentportföljen.

Magnus Carlsson fångade en av resans större rödingar.

– Äntligen! ropar jag.

Hoppet väcks om en huggperiod. Jag betar på en ny maggot på kroken och släpper tillbaka tacklet i hålet. Knappt har linan rätat på sig förrän jag åter hör Roger skrika:

– Nu!

Spöt är böjt i en kraftig båge. Jag tror först att han skojar med mig, att han på något sätt har hakat fast kroken i iskanten och låtsas ha på en stor fisk. Spöt bugar och vrider sig i hans hand när han vevar in linan. Till slut böjer han sig ner och tar tag i ett stort fiskhuvud i hålet.

Det är en av de fulaste rödingar jag sett. Den är fet, kort och har en rosafärgad buk. Det ser ut som en missbildad odlingsfisk, vilket jag påpekar åt honom med en antydning om fusk.

Nu vill jag också ha fisk. Jag borrar upp ett hål alldeles intill Rogers. Med jackan över huvudet lägger jag mig och kikar ner mot botten.

Efter en stund känns det som att stirra ner i den eviga tomheten. Ingenting rör sig. Det är helt dött. Då hör jag plötsligt Roger ropa:

– Nu... Nej!

Jag kan inte låta bli att känna en stor lättnad när han tappar fisken.

Mikael, Håkan och Magnus har upptäckt aktiviteten vid bäckutloppet. Det dröjer inte

länge förrän vi alla samlats runt Roger.

Håkan kollar in Rogers prylar. Sedan gräver han en stund i dokumentportföljen och tacklar på liknande attiraljer.

Det är alldeles tyst. Alla stirrar i sina hål och fiskar koncentrerat. Efter en halvtimme hojtar Roger ännu en gång. Den här gången hänger rödingen med hela vägen upp ur hålet utan att lossna.

Vi flyttar oss närmare Roger. Vi perforerar isen runt honom, men inget hjälper. Han fångar även nästa röding.

Roger har ett sånt obeskrivligt flyt, så det går knappt att begripa. För tur är det! Han är inte känd som någon skicklig sportfiskare, alltså måste det vara ren röta.

Roger däremot är övertygad om sin egen förträfflighet.

Som tur är lyckas även Magnus fånga en röding. Det dämpar Rogers skryt en aning, men han kan inte låta bli att retligt undra:

– Hur går det för experterna?

Han syftar förstas på Håkan, men har

Håll blänket i ständig rörelse

Vid pimpelfiske efter röding används vanligtvis ett ganska stort lockblänke med en decimeterlång tafs ner till kroken som betas med maggot. Blänket ska i stort sett hållas i ständig rörelse. Gör endast små korta avbrott mellan lockrycken och då kan du darra lätt på handen så att maggotkroken vibrerar förförande.

Pimpelfiske längs norska gränsen

Det så kallade Kirunakortet gäller för pimpelfiske längs norska gränsen väster om Kebnekaise. Det finns att köpa hos sportfiskehandlare eller via webbsidan www.fjallen.nu. Det norska fiskekortet kan köpas via webbsidan www.inatur.no.

även på något märkligt sätt placerat mig i den kategorin.

Håkan och jag börjar känna pressen på oss. När de andra åker tillbaka till stugan för att laga middag, så blir vi kvar på isen.

Vi fiskar i över en timme utan att känna något annat än hunger. Vi provar även Rogers turhål utan resultat. Till slut förstår vi att den egoisten sett till att tömma hålet på röding innan han åkte tillbaka till stugan.

Nästa dag åker vi söderut längs gränsen till Tjärvejaure. Vi ska fiska på norska sidan av sjön. Eftersom det är skoterförbud i >.....>

► Norge parkerar vi skotrarna på gränsen och promenerar över till en vik på den norska sidan.

Håkan tacklar sitt spö med en mormyska. Detta lilla ryska bete brukar kunna övertala den mest svärflirtade rödingen att hugga.

Vi har inte fiskat länge förrän Håkan mumlar svagt från sitt hål.

– Nu... är det något... där nere...

Han sitter på helspänn, redo att göra ett mothugg. Efter några sekunder rycker han till och börjar snabbt hala in lina.

Vi förväntar oss att få se en stor röding landas på isen. Men det är en av de minsta fiskar vi någonsin sett. Alla utom Håkan skrattar åt fångsten. Den är inte längre än ett långfinger.

Håkan tittar förbryllat på fisken och undrar hur den överhuvudtaget kunde fastna på kroken.

Nu följer en riktig huggperiod. Vi landar den ena fisken efter den andra i snabb följd. Men alla fiskarna är kortare än tio centimeter.

Till slut blir vi så trötta på att dra upp småfisk att vi åker tillbaka till vårt hemliga ställe. Mikael är först framme och placerar sig naturligtvis i Rogers turhål. Ganska snart drar han upp en stor röding. Han hinner inte mer

än landa den innan jag är framme och släpper ner blänket i turhålet.

Men nu är det slut på all tur. Även Håkan provar hålet, men vi får ingen mer fisk. Hela kvällen undrar Roger:

– Hur många fiskar har experterna fått?

Vi är så trötta på hans tjat att vi går och lägger oss tidigt. Vi ställer alarmer på 03.00.

Det är klart och fint väder när vi efter en snabb frukost ger oss av. Vi ska åka till en känd rödingsjö längre norrut för ett sista desperat försök.

Innan vi kommit fram har dimman lagt sig tät över sjön och duggregnet faller lätt. Det är ett dystert väder.

Minst lika deprimerande är vårt fiske. Jag lyckas visserligen få syn på en skaplig röding i hålet, men den vill inte ha mitt bete. Rödingen simmar ett par varv runt blänket och visar upp sina vackert lysande vita fenkanter innan den försvinner.

När vi på eftermiddagen åker hemåt har

Håkan och jag fått selektiv hörsel.

Vi ser att Rogers mun är i ständigt rörelse, men just från hans mun hör vi ingenting.

Det enda vi tänker på är storrödingens vita fenkanter som vi snart vill se igen.

En skaplig röding med svagt färgad buk högg på maggotkroken.

Fjällröding – *Salvelinus alpinus*

Kännetecken: Mörk rygg och röd, orange eller gul buk. De vita fenkanterna lyser på långt håll i vattnet. Den kan väga runt 7 kg, men i de flesta vatten är den inte större än 1-2 kg.

Föda: Den äter bottendjur som små kräftdjur, snäckor, musslor, mygglarver och andra insekter. Småspiggens bon plundras ofta på ägg av röding. Stora fjällrödingar äter även andra fiskar.

Biotop: Det är Sveriges mest utpräglade kallvattenfisk. Den påträffas framförallt i fjälltrakternas sjöar, älvar och bäckar, men även i det norrländska skogslandet. Fjällröding och öring lever många gånger i samma vattendrag. I sjöar, där båda arterna förekommer, sker en uppdelning av näringsbiotoperna. På lägre höjd i rinnande vatten trängs rödingen ofta ut av öringen. Men högre upp i fjällkedjan, i kallare strömvatten och sjöar, är rödingen livskraftigare än öringen.

Tillväxt: Vikten hos fjällrödingen varierar mycket. Vanligen väger den drygt ett halvt kilo vid sju års ålder. Den blir könsmogen vid två-sju års ålder.

I fjällen leker rödingen från början av september till slutet av oktober, i det lägre barrskogslandet något senare. Leken försigår ofta i grunda rinnande vatten men även i sjöar.

Ålder: Forskning visar att de kan bli äldre än 25 år.

Roger Jacobsson styrde malligt hemåt efter att ha haft mer tur med fisket än vad han förtjänade.

